

Radio Beograd 2, Ars Sonora, ponedeljak 17.02.2020.

ZORICA PREMATE: "Vesela udovica" je jedna od onih predstava koje obeležavaju sezonu i postanu hit. Sve je funkcionisalo besprekorno tako da je u potpunosti došao do izražaja veliki trud svih učesnika koji su u vrhunskoj saradnji i organizaciji tako složenog umetničkog događaja ostvarili večer za pamćenje i prepričavanje. "Vesela udovica" je jedna od onih složenih i zahtevnih opereta u kojima sve mora da funkcioniše u međusobnom sadejstvu i sinergiji, pogotovo što se autorski tim odlučio za interpretativni profil mjuzikla gde svi pevači moraju da budu i odlični glumci i plesači. Tako je i ovu predstavu ostvario relativno mali ansambl od 14 solista i 13 članova hora, a da se nikada nije stekao utisak scenske oskudice jer su svi akteri na podijumu bili neprestano u pokretu. Upravo je taj autentični i iskreni dinamizam mlade ekipe i bio najbolja osobina zemunske "Vesele udovice" dovoljan da uz veoma profesionalno dorađene detalje i brz protok celine priče zacrta buduću sudbinu ove operete koja će sasvim sigurno postati hit. Režiser, mladi gost iz Hrvatske, Robert Bošković imao je jasnu ideju da napravi spektakl sa tako malobrojnim izvođačkim snagama, što mu je i pošlo za rukom zahvaljujući upravo dinamizovanju zbivanja na sceni, od ultra-brzog virtouznog izgovaranja teksta preko zaista uzornih pevačkih numera i ansambala do izvrsno uveštanih i agilnih horskih i baletskih numera. Uspeo je da inspiriše ceo ansambl da deluje spontano, gipko i neusiljeno. Takođe je u sadejstvu sa ostalim autorima predstave vratio prvobitnu ideju Franca Lehara koji se prvo bio odlučio da zemlju u čijem se veleposlanstvu u Parizu i dešava prvi čin, bude Montenegro, a ne Pontevedro kako je kasnije štampano u libretu. To je bio dodatni zamajac da se ponešto nenametljivo, dobro odmereno i šaljivo napomene o karakteru i navikama Montenegrina, ali zaista, tek ovlaš, onoliko koliko je to i Lehar uradio, na primer, sa svojim stilizovanim crnogorskim kolom u drugom činu, bila je tu i kratka epizoda čitanja kraljevog pisma kada su glumci prešli na crnogorski dijalekat, ili pak razrađena situacija koja se ponavljala nekoliko puta u opereti uvek kada se pomene kralj, svi bi stali mirno i izgovarajući malu zakletvu Veličanstvu i kletvu njegovim neprijateljima, izneli seriju bizarnih gestova brzo i savršeno usklađeno. Režiser je ostvario operetu kao duhovitu parafrazu na njenu originalnu postavku u stilu "Bel epok", tako da se i tu osetio dah savremenog mladog autora. Sve je bilo na ivici blage karikature sa komičnim ili lirskim detaljima dovoljno odmaknuto od ravne istorijske režije kojim se zapravo Robert Bošković i izrugivao. Koreografkinja Milica Cerović pretvorila je scenu Madlenianuma u uzavrelu košnicu u kojoj se uvek neko kreće, nešto se pleše u prvom planu ili pozadini, a ta dinamika se proteže od naglašenih pokreta pevača i glumaca, potom zajedničkih scenskih kretnji, pa do valcera, polki, već pomenutog crnogorskog kola i kan kana. Leharova muzika je zaista bila inspiracija za koreografkinju koja je radila sa plesačima amaterima, članovima hora koji su morali da nauče i izvedu osnovne korake pomenutih igara neusiljeno i rutinski. I uspela je u tome u punoj meri. Kostimi gošće iz Hrvatske, Duške Nešić bili su u skladu sa "Bel epok". No, ipak i sa prepoznatljivim dodirima savremenih detalja. Ona je odećom pevača i hora prvi čin obojila u belo i crno, drugi u zeleno, a treći u crveno. Scenografkinja, takođe gošća iz Hrvatske, Vesna Režić osmislila je odgovarajući dekor u stilu "Bel epok", no i ona sa nekim finim, savremenim detaljima, a naročito uspela i za opštu dinamiku

predstave korisne, bile su stepenice koje su u prvom i trećem činu vertikalno delile pozornicu i omogućavale pokrete penjanja i spuštanja. Jedan od najvažnijih kvaliteta ove predstave svakako je glumačka podela. Ona je bila sprovedena bez greške, odabrani su mladi pevači puni energije i želje za dokazivanjem. Kao vesela udovica Hana Glavari, apsolutno je blistala Branislava Podrumac za čiji glas kao da je ova uloga i pisana, harizmatična, nežna i strastvena ona je dominirala scenom svojom adekvatnom glumom, izvrsnom dikcijom i u govornim delovima, a sjajnim bravurama u arijama i duetima. Posebno se, naravno, iskazala u čuvenoj pesmi "Vilje" gde je u punom registru prikazala emotivnost i nežnost, nostalgiju i melanholiju. Tokom cele predstave ostala je inspirisana i sigurna u svoju tehniku i glumačku spremu, u svoj veliki talenat koji je u "Veseloj udovici" došao do punog izražaja. Njen partner, lirski tenor Dimitrije Cincar Kostić kao grof Danilo Danilović bio je takođe uspešan i glumački i pevački, a zablistao je u ariji "Naći ćeš me u Maksimu". Drugi ljubavni par operete Nina Gligorić kao Valensijen i Marko Živković kao Kamil de Rosiljon imali su pak zadatak da skoro karikaturalno predstave detalje svoje tajne ljubavne veze sa puno naglašenih pokreta i pantomime, a sve to veoma dinamično i u jednom dahu. I oni su bili sigurni u svojim dvostrukim pevačko-glumačkim zadacima, kao uostalom i ceo ansambl solista, Žarko Stepanov kao baron Mirko Zeta, Ljubomir Popović kao savetnik Kromo, Anja Oreli kao njegova žena Olga, Predrag Miletić kao konzul Bogdanović i Mirjana Stojanović kao njegova žena Silvijen, Vladimir Bulatović kao konzul Prištić i urnebesna Milena Moravčić kao njegova žena Praskovija. Mnogo zasluženog aplauza na otvorenoj sceni dobio je nadahnuti Đorđe Stojković kao sluga ambasade Njegoš koji je osim izrazitog dara za komično u pauzi između dva poslednja čina izveo veličanstvenu solističku step tačku. Veliki uspeh predstave "Vesele udovice" u Madlenijanumu zasluga je pre svega dirigentkinje Vesne Šouc Tričković koja je otpočeta bila deo kreativnog tima i čvrsto upravljala probama i premijerom. Dinamika predstave inicirane je njenim dirigentskim štapićem koji nije dopuštao zastanak, pauzu niti pad tenzije, a sve komplikovane numere sa pevanjem i plesom celog ansambla bile su izvedene precizno i energično. Iz njene profesionalne sigurnosti i iskustva potekla je i sigurnost i visoki profesionalizam ove predstave koja će, to je sigurno, postati veliki hit Madlenijanuma. Evo šta je za naš program nakon premijere kazala dirigentkinja Vesne Šouc Tričković.

VESNA ŠOUC TRIČKOVIĆ (dirigentkinja): Ja sam zadovoljna, pre svega kada čujem takve gromoglasne aplauze, i to posle svake numere, ili posle grandioznog finala, ili posle jedne instrumentalne, je l' tako, numere, tako da, što kažu, publiku nikada ne možete prevariti, onda je nama svima puno srce. Ansambl je biran, velika audicija je bila, orkestar je brižljivo biran, kao što ste videli članovi hora imaju težak zadatak, jer oni i igraju i pevaju, što se u njihovom pevanju, potpuno sam sigurna, nije moglo čuti, znači, to uznemirenje daha, ovaj, ali tu iza svega ovoga stoji svakodnevni rad jer smo u rekordnom roku pripremili predstavu koja je u suštini muzički veoma teška, znate, često se brka, pa kaže nešto što je duhovito, a to po pravilu opereta i jeste, da je lako, je l' da, valcer i polka uopšte nije lako, to mora biti stilski perfektno, vrlo precizno izvedeno, ima mnogostruke izazove, kao što zapravo ima i opera, jer ovo jeste jedan žanr operetski, opereta.

SPIKERKA: Bio je ovo kritički osvrt Zorice Premate na premijeru postavke operete "Vesela udovica" Franca Lehara, održana u četvrtak uveče u Madlenijanumu.